

HET ANKER

Door Eric van Berkel

Vanuit het westen rolt de wind tegen de zeilen van de boot. Met zijn linkerhand houdt Pim het zeil in bedwang en met zijn rechter stuurt hij de boot het Heegermeer op.

‘Waar gaan we naar toe, pappa?’ vraagt Jonas. Pim knijpt zijn ogen tot spleetjes en tuurt door zijn zonnebril naar de horizon. ‘Overal waar wij naar toe willen,’ antwoordt hij met een grijns op zijn gezicht. ‘Lekker knallen, het onbekende en de vrijheid tegemoet.’ Jonas duikt onder het zeil en nestelt zich op een bankje aan bakboord. ‘Harder pappa!’ roept hij wanneer de kade nog maar een streepje in de verte is. ‘Dan halen we die andere boot in!’ Pim trekt het zeil nog strakker en de boot schiet vooruit. Vader en zoon snijden het Friese meer in tweeën. ‘Wist je dat ik vroeger een bootje had?’ vraagt Pim. Jonas schudt zijn hoofd. ‘Ik ging hier regelmatig zeilen. Soms met vrienden, vaak alleen. Maar da’s lang geleden, hoor. Jij was nog niet geboren en je moeder kende ik nog niet.’ ‘Waarom stopte je met zeilen?’ vraagt Jonas. Een lachje krult Pims lippen en hij vult zijn longen met Friese zomerlucht. ‘Omdat ik werkte,’ verzucht hij. ‘Tachtig, negentig uur per week. Maar wat ik ook deed: ik dreef uit koers. Liep vast op de rotsen. Tijd voor ontspannen boottochtjes had ik niet.’ Jonas steekt zijn arm overboord en tikt met zijn vingertoppen het water aan. ‘Jammer,’ zegt hij. ‘Wat gebeurde er?’ Pim voelt zijn lachspieren ontspannen en zijn gezicht betreft. ‘In 2010,’ antwoordt hij, ‘opende ik met een van mijn beste vrienden een leefstijlpreventiecentrum.’ ‘Wat is dat?’ vraagt Jonas. Pim heeft zijn ogen op het zeil gericht en hoort alleen nog het ruisen van de wind. Jonas’ vraagt vliegt aan zijn oren voorbij. ‘Wij hebben met opzet geen spiegels en beeldschermen opgehangen,’

zegt Pim met een serieus gezicht in de camera. ‘Spiegels zijn toch een beetje voor...’ hij onderdrukt een grijns en zoekt naar de juiste woorden. ‘Voor wie alleen z’n spierballen wil trainen.’ Pim draait zijn hoofd naar rechts en zijn ogen springen over de groepjes fitnessstoestellen. ‘Maar daar zijn wij niet voor,’ zegt hij er snel achteraan. ‘Wij zijn een leefstijlpreventiecentrum. Bij ons werk je aan je gezondheid – van a tot z en zonder tv’s. Mensen zitten tegenwoordig al teveel achter de beeldschermen.’ Pim draait zijn hoofd terug naar het oog van de camera en zijn ogen glinsteren. ‘Ons motto is: bewegen als medicijn. Het gaat niet sec om sporten: het gaat om het totaalplaatje. Sporten maakt onderdeel uit van een gezonde leefstijl.’ Enkele minuten later maakt de cameraman de laatste close-ups van de sporttoestellen en loopt Pim terug naar het kantoor. Voor de deur staat Mark te wachten. ‘Hé maatje, hoe gaat het?’ vraagt Pim. Mark zucht en strijkt met zijn hand door zijn haren. ‘Je ziet er moe uit. Zware nacht gehad?’ ‘Het is Chantal...de zwangerschap gaat niet oké,’ zegt Mark. Pim trekt zijn wenkbrauwen tot een frons. ‘Zuur man. Wat zeggen de artsen?’ ‘Complicaties... wat het precies is horen we nog.’ ‘Oké. Tsja. Lastig man. En zeg eens... die afspraak bij Zorggroep Oost?’ ‘Wat is daarmee?’ ‘Nou,’ antwoordt Pim. ‘Het is een grote opdracht voor ons. Gaat die nog door?’ ‘Ja, nee... althans, ik heb ‘m verzet. Naar volgende week.’ Pim knikt en kijkt op zijn horloge. ‘Hé, ik moet zo een lesje geven. En daarna achter de receptie staan. Sluit jij vanavond af?’ ‘Ik hoopte eigenlijk dat jij dat doet...’ Pim krabt achter zijn oren. ‘Ik sluit de laatste tijd elke avond.’ Even is het stil en kijken de mannen naar de vloer. ‘Maar in orde,’ zegt Pim resoluut. Ik sluit af. Nu moet ik weg.’ ‘We waren zeker tien jaar dikke vrienden. Broertjes. Buren zelfs. Twee handen op een buik. Althans dat dacht ik. Hij was het enige sportmaatje dat mij bij kon houden en bovendien verdomd goed in sales.’ Jonas trekt zijn vingers terug uit het water. ‘De club draaide prima. We hadden duizend betalende leden! Maar hij wilde uit de vof stappen. Toen begon alles te schuiven.’ ‘Wat is dat, een vof?’ vraagt Jonas. ‘Ik kreeg nog tienduizenden Euro’s van hem, maar de rechter maakte er een schijntje van. Betaalregeling van honderdvijftig per maand.’ Pim grijnst en kijkt naar zijn zoon. ‘Weet je,’ zegt hij op serieuze toon, ‘ik heb dat ook verkeerd aangepakt. Ik zat steeds te duwen dat hij op de club moest zijn. Dat werkt niet. Hij had andere prioriteiten, die ik pas later beter begreep.’ ‘En toen?’ ‘Nou,’ lacht Pim, ‘toen vielen de sales weg en ging ik elke maand voor acht á negen duizend Euro per maand het schip in. Al mijn geld zat in de club en er moest meer bij. Dus verkochten we het huis en verhuisden we twee keer.’ Even is het op het Heegermeer helemaal stil, op het ruisen van de

wind na. ‘Alles raakte uit z’n verband,’ vervolgt Pim. ‘Om zes uur begon de werkdag en ‘s avonds om tien uur stond ik schoon te maken. Administratie, afspraken, zorgen voor m’n personeel: ik sleepte de hele club mee als een anker aan m’n been. Ik werkte me helemaal aan gort. In 2015 was ik er helemaal klaar mee.’ Pim laat de touwen vieren en stuurt de boot een flauwe bocht in. ‘En toen kwamen ze: de bank, de Belastingdienst, de lease-maatschappij. Allemaal kwamen ze achter me aan.’

‘Ben ik nou zo’n slecht mens, of ben ik juist te goed?’ vraagt Pim zich hardop af. Suus schudt haar hoofd. ‘Ik zag het eindpunt al,’ vervolgt hij. ‘De haven was in zicht. Als Mark nou een jaartje langer was doorgedaan, dan waren we van hoop betalingen af geweest. En hadden we nog een boterham uit de club gehaald.’ ‘Maar dat deed hij niet,’ zegt Suus. ‘En nu vreet de club je langzaam op. Eerst het geld, daarna het huis en nu je gezondheid.’ Pim wendt zijn blik af. ‘Ik weet dat je in het concept gelooft,’ vervolgt ze, ‘en dat de club goed heeft gedraaid. Maar je bent nog slechts een schaduw van die sportieve man die ik leerde kennen. Je hebt ingevallen wangen, slaapt slecht en nu kom je terug van de huisarts met de mededeling dat je nierfunctie achteruit holt.’ ‘Wat wil je dat ik doe?’ verzucht Pim. ‘Zomaar eruit stappen? Ik ben wel verantwoordelijk voor m’n mensen, hoor. Als je start, dan maak je het af. Zo simpel is het.’ ‘Ach schiet op,’ bitst Suus. ‘Kijk hoe je erbij zit. Zelfs een wandelingetje is al teveel voor je. Hoe moet jij sportlessen verzorgen en een club laten draaien?’ ‘Als ik een tijdje vanuit huis werk en rust neem, komt het goed,’ antwoordt Pim. ‘Ik moet gewoon m’n rust pakken. Resetten en dan weer knallen.’ ‘Hoe lang ben je eigenlijk al niet op de club geweest?’ vraagt Suus voor de vuist weg. Pim trekt zijn schouders op. ‘Een dag of wat. Denk ik.’ Suus kijkt hem onderzoekend aan.

Op het Heegermeer speelt de wind met het zeildoek van het bootje. ‘Ze vaart goed, niet waar?’ lacht Pim. Jonas grijnst. ‘Als je voor de wind zeilt, blijf je in beweging. En beweging is het medicijn.’

Verantwoording:

Pim (43) opende in 2010 met één van zijn beste vrienden een leefstijlpreventiecentrum. De eerste twee jaar ging het hem voor de wind, maar toen zijn vriend en tevens zakenpartner wegens privéomstandigheden minder energie in de club stak, kreeg Pim steeds meer tegenwind te verduren. In 2015 bleek de situatie niet langer houdbaar, maar tot een verkoop van de club kwam het niet. In de zomer van 2018 zat Pim ziek thuis. Een jaar later nam hij contact op met Over Rood. In kort tijdsbestek hebben Peter van Geffen en Boris Wielinga ervoor gezorgd dat de club op een gecontroleerde manier per 1 oktober 2019 failliet kon gaan. Daarover zegt Pim: ‘Ik ben weliswaar van boord gestapt, maar het schip en het team varen verder met een nieuwe eigenaar aan het roer.’ Inmiddels is Pim vrij van schulden, maakt hij meubels en installeert hij keukens. Wellicht bouwt hij ooit zijn eigen zeilboot...